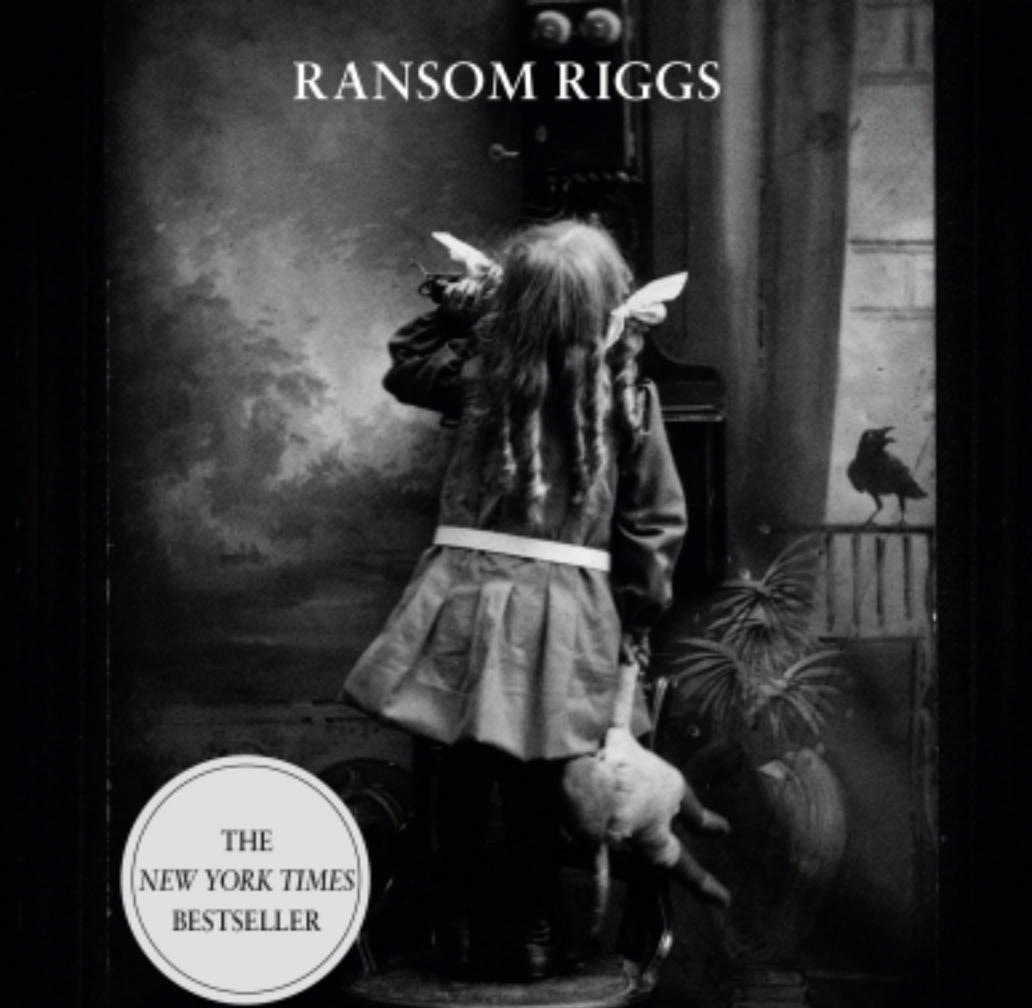

RANSOM RIGGS

THE
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

A MADARAK TANÁCSKOZÁSA
— VÁNDORSÓLYOM —
KISASSZONY
KÜLÖNLEGES GYERMEKEINEK

ötödik története

A MADARAK TANÁCSKOZÁSA

A MADARAK TANÁCSKOZÁSA

— VÁNDORSÓLYOM —

KISASSZONY

KÜLÖNLEGES GYERMEKEINEK

ötödik története

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:

Ransom Riggs: *The Conference of the Birds*

The Fifth Novel of Miss Peregrine's Peculiar Children

Dutton Books, an imprint of Penguin Random House LLC,

New York, NY, 2020

Fordította

GÁLVÖLGYI JUDIT

Szerkesztette

TÓTH EMESE

Tervezte

ANNA BOOTH

Képjogok: A 29., 30., 31., 103., 111., 113. oldalon a Különleges Ügyek Minisztériumának
bélyegzője, továbbá a borító © Chad Michael Studio 2018

ISBN 978-963-544-045-0

Minden jog fenntartva

© Ransom Riggs 2020

© Kossuth Kiadó 2020

© Hungarian translation Gálvölgyi Judit 2020

„Ti, akik városokban vagy békésen élitek az életeteket,
nem mindig vagytok képesek megmondani, olyanok-e a barátaitok,
akik tűzbe mennének értetek. Ám aki a Pusztán él, az ő barátainak
módjuk van bizonyítaniuk a bátorságukat.”

– William F. „Buffalo Bill” Cody

ELSŐ FEJEZET

A kínai negyed halpiacának zöldesen sugárzó mélyén, egy rákokkal teli tartályok alkotta zsákutca végén kuporogtunk a kis, sötét foltban, amelyet a fényevő hozott létre, így nem vett észre minket ezernyi idegen szem. Leo emberei közel jártak, és dühösek voltak. Kiáltásokat és reccsenéseket hallottunk, amint szétverték a piacot, minket keresve.

– Kérem – hallottam egy öregasszony kétségbeesett hangját –, nem láttam senkit...

Későn jöttünk rá, hogy a járat zsákutca, így hát egy szűk rés csapdájában guggoltunk a halálra ítélt rákok között, amelyekkel tele voltak a mennyezetig egymásra rakott akváriumok. A csattanások és kiáltások, a tulajdon heves, izgatott lihegésünk háttérben szakadatlanul halatlatszott a rákok kopogása az üvegen... Szinte a koponyámba hatolt, mint megannyi elromlott írógép zaja.

Legalább elnyomta a lihegésünk nesztét. Ennyi talán elegendő lesz, ha Noor természetellenes sötétsége kitart, és ha a fickók, akiknek súlyos léptei egyre közeledtek, nem veszik alaposan szemügyre a bizonytalan formájú, vonagló üres foltot, azt a hibát a levegőben, amelyet nem lehet nem meglátni, ha valaki alaposan megnézi. Noor körbehúzta a levegőben a kezét, amelyet sötétség követett, amint úgy gyűlt össze ujjhegyein a fény, mint holmi ragyogó cukormáz. Bekapta, most kissé átsugárzott az arcán, a torkán, ahogy lenyelte, majd eltűnt.

Noor kellett nekik, de boldogan elkaptak volna engem is, ha csak azért is, hogy lelőjenek. Mostanra már nyilván rátaláltak a lakásán

a halott H.-ra, akinek szemét a saját üresréme vájta ki. Nem sokkal korábban H. és üresréme menekítették ki Noort Leo hurokjából. Bántották Leo néhány emberét. Ez talán megbocsátható lett volna. Az azonban nem, hogy megalázták Leo Burnhamet, a New York Szíve klán különleges vezérét. Elvettek tőle egy vad különlegest, akire igényt tartott, még hozzá a saját házában, annak a különleges birodalomnak a szívében, amely az Egyesült Államok szinte teljes keleti részére kiterjedt. Ha rájönnek, hogy segítettem Noornak elmenekülni, az elegendő a halálos ítéletemhez.

Leo emberei közeledtek, kiáltásaik hangosabbak lettek. Noor ügyelt a sötétségére, ujjai között kiegyenesítette a peremeit, vastagította, ha vékonyodni kezdett.

Látni szerettem volna Noor arcát. Az arckifejezését. Tudni szerettem volna, mire gondol, mennyire tartja magát. Nehéz volt elképzelni, hogy valaki, akinek ennyire új ez a világ, mindezt elviselje, ne roppanjon össze. Az utóbbi pár nap során kábító lövedékekkel és helikopterekkel felszerelt normálisok üldözték, egy hipnotizőr különleges elrabolta, hogy árverésen adja el, és alig szabadult, máris foglyul ejtette Leo Burnham bandája. Napokat töltött börtöncellában Leo főhadiszállásán, aztán álomport kapott a H.-val való nagy szökéshez, akinek a lakásán arra ébredt, hogy az öregember holtan hever a földön – és ettől az ijesztő sokktól tűzgolyóként robbant ki belőle a koncentrált fény (kis híján levitte a fejemet).

Alig tért magához ebből a sokkból, amikor elmondtam neki mindazt, amit H. az utolsó perceiben közölt: hogy létezik még egy utolsó üresvadász, egy V. nevű nő, és nekem hozzá kell eljuttatnom Noort, ő tudja megvédeni. V. hollétéről csak egy tépett térképdarab árulkodott H. faliszélfjéből, valamint az a néhány alig érthető szó, amelyet H. szörnyű üresréme, Horatio hörgött nekünk.

De azt nem mondtam el Noornak, hogy H. miért akart olyan elszántan segíteni rajta, miért bízott meg engem és a barátaimat a felkutatásával, végül miért halt meg annak érdekében, hogy Noort megszaba-

dítsa Leótól. Nem beszéltem neki a jóslatról. Nem volt rá idő – az életünket mentve menekültünk egyfolytában attól fogva, hogy meghalottuk Leo embereit H. lakása előtt. Mindezekén túl magam sem tudtam, hogy nem volna-e ez az egész túlságosan sok és túlzottan gyors.

A megjövendölt hetek egyike... a különlegesek világának felszabadítói... egy veszélyes kor hajnala... Mint valami bolond szekta lázálmai. Elvégre mindaz, amit a különlegesek világa követelt Noor hitvilágától – a józan eszéről nem is beszélve –, bárkit menekülésre késztetett volna. Minden normális ember már régen lelépett volna.

Persze Noor Pradesh minden volt, csak nem normális. Különleges volt. És ami ennél is több, acélból volt a gerince.

Közelebb hajolt hozzám, és súgta:

– Tehát amikor kijutunk innen... mi a terv? Hová megyünk?

– El New Yorkból – feleltem.

Kis szünet. Aztán:

– Hogyan?

– Nem tudom. Vonattal? Busszal? – Ennyire nem gondoltam előre.

– Ó – szólalt meg kissé csalódottan. – Nem tudsz minket máshová varázsolni? Olyan időportál izével?

– Azok nem úgy működnek. Némelyik talán úgy, de... – a Hurok-tikumra gondoltam – találnunk kellene egy portált.

– És a barátaid? Nincsenek... embereitek?

A kérdése elkésérített.

– Azt sem tudják, hogy itt vagyok.

Aztán arra gondoltam, *és ha tudnák is...*

Éreztem, hogy Noor válla előrebillen.

– Ne félj – vigasztaltam. – Majd kitalálok valamit.

Bármilyen más helyzetben a tervem egyszerű lett volna: megkeresem a barátaimat. Nagyon sajnáltam, hogy ezúttal nem tehettem. Ők tudnák, mit tegyünk. Ők voltak a horgonyom ebben a világban, nélkülük elveszettnek éreztem magam. Ám H. határozottan figyelmeztetett, hogy Noort ne vigyem az ymbrynéhez, egyébként már abban sem voltam

biztos, hogy *vannak* barátaim – legalábbis abban az értelemben, ahogyan korábban gondoltam rájuk. Amit H. tett, és amit éppen műveltem, nagy valószínűséggel lehetetlenné tette, hogy az ymbrynék békét teremtsenek a klánok között. És jóvátehetetlenül megrendítette a barátaim belém vetett bizalmát.

Azaz magunk voltunk. Ebből nagyon egyszerű terv következett: nagyon gyorsan kell menekülnünk. Nagyon erősen törni a fejünket. És nagyon szerencsésnek lenni.

És ha nem menekülünk eléggé gyorsan? Vagy nincs szerencsénk? Akkor nem beszélhetek Noornak a jóslatról – és úgy éli végig az életét, lett légyen bármilyen hosszú vagy rövid, hogy nem tudja meg, miért vadásztak rá.

Visszhangosan csattant valami a közelben, Leo legényei ismét kiáltoztak. Nemsokára elérnek hozzánk.

– Mondanom kell neked valamit – suttogtam.

– Nem várhat?

A legrosszabb időpont volt. Talán az egyetlen időpont.

– Tudnod kell. Ha esetleg elszakadnánk egymástól, vagy... történe valami.

– Oké – sóhajtott. – Hallgatlak.

– Bizonyára nevetségesnek fog hangozni, szóval mielőtt elmondom, tudd, hogy tudom. Mielőtt meghalt, H. mesélt nekem egy jóslatról.

A közelben egy ember ordibált Leo legényeivel. Az előbbi kantoni, az utóbbiak angol nyelven. Hangos csattanást hallottunk, sikolyt, fojtott szentségelést. Mindketten megdermedtünk.

– Hátul! – rikoltotta Leo egyik embere.

– Hozzád van köze – súgtam, és az ajkam szinte Noor füléhez ért. A lány reszketett. És vele együtt körülöttünk a sötétség pereme is.

– Mondd – pihegte.

Leo legényei befordultak a folyosóra. Nem maradt időnk.

A fickók elindultak felénk, maguk után vonszolva egy szerencsétlen piaci munkást. Zseblámpáik fénye játszott a falakon, visszaverődött a ráktartályok üvegéről. Nem merem felemelni a fejem, nehogy kilógjon a Noor alkotta sötétségből. Testem megfeszült, felkészültem a nagyon egyenlőtlen küzdelemre.

Ekkor a folyosó felénél megálltak.

– Nincs itt semmi, csak halas tartályok – morogta az egyik fickó.

– Ki volt a lánnyal? – kérdezte egy másik.

– Egy fiú, valami kölyök, nem tudom...

Újabb csattanás, és a férfi, akit magukkal hurcoltak, feljajdult.

– Engedd el, Bowers! Nem tud semmit.

A munkást durván félrelökték. A földre zuhant, de felugrott és elszaladt.

– Túl sokat időztünk itt – mondta az első fickó. – A lány már biztosan odébbállt. Azokkal, akik elvitték.

– Szerinted elérhették Fung Wah hurkának a bejáratát? – kérdezte egy harmadik.

– Meglehet – mondta az első. – Odaküldöm Melnitzet és Jacobst. Bowers, te itten nézzél körül alaposan.

Számoltam a hangokat: négyen vagy öten lehettek. A Bowersnek nevezett közvetlenül mellettünk ment el, pisztolytáskája a szemmagasságunkban. Felnéztem, anélkül hogy felemeltem volna a fejem. Testes, sötét öltönyös alak volt.

– Leo megöl minket, ha nem találjuk meg a lányt – motyogta Bowers.

– Elvisszük neki azt a kimúlt lidércet – mondta a második. – Nem megyünk üres kézzel.

Felélénkültem, alig hittem a fülemnek. *Kimúlt lidérc?*

– Mán az előtt kimúlt, hogy megtaláltuk – mondta Bowers.

– Azt Leónak nem köll tudnia – nevetett az első.

– Mit nem adnék, ha én ölhettem volna meg! – sajnálkozott Bowers.

A járat tőlünk jobbra lévő végéhez ért, és elindult mellettünk visszafelé. A zseblámpa fénye ránk borult, aztán a szomszédos tartályra.

– Megrugdoshatod a döglött lidércet, ha attól jobban érzed magad – mondta a harmadik.

– Nem. De a lánynak szívesen adnék egyet – morogta Bowers. – Nem is egyet. – A többiek felé indult. – Láttátok, hogy segítette azt a lidércet?

– Csak egy vad – szólta az első. – Még semmit se tud.

– Csak egy vad – pontosan! – mondta a második. – Nem értem, miért vesztegetünk rá ennyi időt. Hogy eggyel több különleges legyen a klánunkban?

– Mert Leo nem bocsát meg, és nem felejt – emlékeztette az első. Éreztem, hogy Noor megborzong mellettem, majd mély levegőt vesz.

– Ha kettesben lehetnék vele egy szobában – morogta Bowers. – Megmutatnám, mennyire különleges.

Egy vonalba ért a bűvöhelyünkkel, majd kis kört írt le, megvilágítva lámpájával a falakat és a földet. Tekintetem a pisztolytáskáján állapodott meg. Lámpája fénye tőlünk balra világította meg a tartályt, aztán egyenesen ránk vetült. A sugár pár centire az orrunktól állt meg, nem tudott áthatolni Noor sötétségén.

Visszatartottam a lélegzetem, imádkoztam, hogy semmi, még a hajunk szála se látszódjék ki. Bowers arc kifejezése elkomorult, mintha értelmezni próbált volna valamit.

– Bowers! – kiáltotta valaki a folyosó felől.

Bowers arra fordult, de a lámpa sugarát rajtunk tartotta.

– Kinn találkozunk, amint itt végeztél. Fung után három háztömböt nézünk át.

– Vegyél ki pár kövér rákot! – mondta az első. – Vacsorát viszünk. Hátha attól Leónak jobb kedve lesz.

A lámpa fénysugara visszatért a tartályra.

– Nemtom, emberek hogy képesek megenni ezeket – morogta magában Bowers. – A tenger pókjai.

A többiek kimentek. Magunkra maradtunk Leo bérencével. Nem egészen másfél méternyire állt, utálkozva nézte a ráktartályt. Levette

a zakóját, kezdte feltűrni az ingujját. Már csak várnunk kellett, és pár perc múlva...

Noor megszorította a karom. Reszketett.

Először azt hittem, kiborul a félelemtől, de amikor háromszor szipantott gyors egymásutánban, rájöttem: próbál nem tüsszenteni.

Kérlek, szóltam hangtalanul, bár tudtam, hogy nem lát. *Ne*.

A fickó finomkodva benyúlt a hozzá legközelebb lévő tartályba. Húsos kezével rák után tapogatott, közben halkán nyögdécselt.

Noor megdermedt. Hallottam, hogy megcsikordul a fogá, amint próbálja visszatartani a tüsszentést.

A fickó feljajdult, kirántotta a kezét a tartályból. Szitkozódott és hadonászott, mert egy jókora, kéklő rák kapaszkodott az egyik ujjába.

És akkor Noor felállt.

– Hé – kiáltotta. – Seggfej.

A pasas felénk fordult. Mielőtt egy szót is kinyöghetett volna, Noor tüsszentett.

Erőteljes robbanás volt: mindaz a fény, amelyet lenyelt, kirepült, ragyogó zöldbe vonta a szemközi falat, a padlót és a fickó fejét, sugárzó fénygömbbe fogva Bowerst. Nem volt annyira vakító, hogy bántsa – még kevésbé, hogy megégesse –, csak megrémítette, így egy pillanatig nem mozdult, csupán a száját tátotta el az álmélgodástól.

A kis, sötét folt, amely addig rejtett minket, nyomban eltűnt. A fickó elordította magát, és egy percre mi dermedtünk meg, mintha bűbájt bocsátottak volna ránk: én a földön kuporogtam, Noor mellettem állt, kezével takarva az orrát és a száját, a fickó pedig még mindig fenn tartotta a kezét, amelyről egy rák lógott. És akkor felálltam, és megtört a bűbáj. Bowers megpróbálta elállni az utat, szabad kezével a pisztolyáért nyúlt.

Rárontottam, mielőtt használhatta volna. Hátrazuhan, én pedig ráestem. Marakodtunk a pisztolyért. A homlokomba könyökölt, éles fájdalom hasított belém. Noor előjött, és a fickó karjára csapott egy fémrúddal, amelyet ott talált. Bowers jóformán meg sem érezte. Két kézzel lelökött magáról.

Noor felé futottam, hogy ellökjem Bowers elől. Éppen odaértem hozzá, amikor a fickó leadott két lövést. Hihetetlen hangja volt, nem egyszerű *bumm*, hanem hangrobbanás. Az első lövedék visszapattant a falról. A második szétzúzta a fickó melletti tartályt. Az egyik pillanatban még ép volt, a másikban már darabokra hullott, mindent beterített a víz, a rákok és az üvegszilánkok, majd a korábban ráállított többi tartály eldőlt, végig a folyosón. A legfelső felrobbant, ahogy nekiütődött a szemben lévő falnál álló tartályoknak, a többi Bowersre zúdult. Sok száz köbméternyi víz lehetett mindegyikben, és tonnákat nyomhattak, mert Bowers három másodperc alatt kilapult, és megfulladt. Közben megindult a láncreakció, amelytől a folyosón lévő szinte összes tartály földre zuhant hatalmas zajjal, szétrobbanó üveggel, a rákok és a mocsos víz áradó hulláma végigzúgott a folyosón, minket is leverve a lábunkról.

Köhögtünk, prüszköltünk; a víz undorító volt. Bowersre pillantottam, és megborzongtam. Az arca cafatokban lógott, zöld fényben világított. A testén nyüzsögtek a rákok, de a fickó halott volt. Elfordultam, és a romhalmazon át Noor felé próbáltam jutni, akit a folyosóra sodort a víz.

– Jól vagy? – segitettem fel, és próbáltam kideríteni, megsérült-e. Végignézett magán a félhomályban.

– Megvannak a végtagjaim. És te?

– Rendben – válaszoltam. – Igyekezzünk! Visszajöhetnek a többiek.

– Aha, ezt valószínűleg New Jersey-ben is hallották.

Támogatóan egymásba karoltunk, és amennyire tudtunk, siettünk a folyosó vége felé, ahol egy rákot formázó neon zúgott és villódzott. Alig tettünk meg néhány métert, amikor súlyos lépteket hallottunk közeledni. Dermedten álltunk meg. Legalább ketten, de talán többen tartottak felénk. Hát persze, hogy meghallották a robbanást!

– Gyerünk! – húzott előre Noor.

– Ne... – cövekeltem le. – Nagyon közel vannak. – Pár másodpercen belül itt lehetnek, és a folyosó túlságosan hosszú volt, tele szétört tartályokkal; nem jutnánk ki. El kell bújnunk.

– Harcolnunk kell – mondta, és a kezébe gyűjtötte a maradék fényt, de nem sok maradt.

Nekem is ez volt az első, ösztönös gondolatom – de tudtam, hogy téves.

– Ha harcolunk, löni fognak, és nem hagyhatom, hogy lelőjenek. Feladom magam, és azt mondom nekik, te másfelé menekültél...

Hevesen rázta a fejét.

– Szó sem lehet róla. – A sötétben is láttam, hogy villog a szeme. Hagyta elpárologni az imént összegyűjtött kis fénylabdát, és felvett a földről két hosszú üvegszilánkot. – Vagy együtt harcolunk, vagy egyáltalán nem.

Bosszúsan sóhajtottam.

– Akkor harcolunk. – Lekuporodtunk, a kezünkben üvegszilánkok, mint kések. A léptek hangosak voltak, és annyira közeliek, hogy a futók lihegése is elért hozzánk.

Egy alak jelent meg a folyosó végén, körvonalait kirajzolta a neon. Testes, széles vállú... és ismerős, bár nem tudtam azonnal, hogy honnan.

– Jacob úrfi? – kérdezte egy ismerős hang. – Te vagy az?

Fénysugár esett az arcára. Erőteljes, szögletes állára, kedves tekintetére. Egy pillanatig azt hittem, álmodom.

– Bronwyn? – szinte kiáltottam.

– *Tényleg* te vagy! – húzódott széles mosolyra az arca. Szaladt felém, kerülgetve az üvegdarabokat, én pedig eldobtam az üvegszilánkokat, mielőtt Bronwyn úgy ölelt magához, hogy alig kaptam levegőt. – És Noor kisasszony? – kérdezte a vállam fölött.

– Szia – mondta kissé meghökkenten Noor.

– Szóval sikerült! – lelkesedett Bronwyn. – Úgy örülök!

– Mit keresel itt? – sikerült kinyögnöm.

– Ezt én is kérdezhetném tőled! – szólalt meg egy másik ismerős hang, és ahogy Bronwyn elengedett, Hugh közeledett felénk. – A kutya-fáját, mi történt itt?

Először Bronwyn, aztán Hugh. Forgott velem a világ.

Bronwyn letett.

– Ne törődj vele! Jól van, Hugh! És Noor kisasszony is itt van.

– Szia – mondta megint Noor. Majd gyorsan hozzátette: – Szóval négy fegyveres fickó jön éppen...

– Kettőnek adtam egy-egy maflást – mutatta fel két ujját Bronwyn.

– A többit elkergettem a méheimmal – tette hozzá Hugh.

– Többen is jöhetnek – aggodalmaskodtam.

Bronwyn felvett a földről egy nehéznek látszó fémrudat.

– Akkor ne tétovázzunk!

A föld alatti halpiac döbbenetes labirintus volt, de úgy tájékozódunk tekerdő járatain és fordulóin, ahogy tudtunk, mindkét pár próbálta megjegyezni, hogy kerültünk oda, és vajon melyik kínai nyelvű felirat lehet a *kijárat*. Egyszerre volt zsúfolt és hatalmas, sűrűn telerakva ládákkal és pultokkal, lógó zsákvászondarabokkal elválasztva, odafenn pedig veszélyesnek látszó villanyvezetékek és csupasz villanykörtek lógtak. Nemrég még zsúfolt volt, de Leo emberei szinte teljesen kiürítették.

– Tartsátok a tempót! – kiáltotta hátra Bronwyn.

Átcsusszantunk a nyomában egy eleven polipokkal teli asztal alatt, majd követtük végig egy szinte füstölgően száraz jégen tárolt halas ládákkal kirakott folyosón. Az egyik csomópontnál észrevettük Leo két emberét – az egyik a földön hevert, a másik mellette guggolt, és kis pofonokkal próbálta a társát magához téríteni. Bronwyn nem lassított, és a fickó éppen döbbenten felpillantott, amikor Bronwyn akkorát rúgott a fejébe, hogy ő is elnyúlt a földön a cimborája mellett.

– Nagyon sajnálom! – kiáltotta, mire két lövés volt a válasz a piac másik részéről. Leo két embere észrevett minket, és rohanni kezdtek felénk. Élesen bekanyarodtunk, felszaladtunk egy keskeny lépcsőn, átcsörtettünk egy ajtón, és kijutottunk a napfényre, kissé elvakulva

a sötétben töltött hosszú idő után. Egyszeriben egy forgalmas járdán találtuk magunkat a jelenben. Körülöttünk mindenütt autók és gyalogosok és utcai árusok szédítő kavargása.

Ha az ember természetesnek tud mutatkozni menekülés közben, az művészet. Nem egyszerű szökni valami elől, ami megölhet. Úgy tenni, mintha csupán délutáni kocogás lenne a menekülés, kivált, amikor ketten tetőtől talpig szutykosak vagytok, kettőtök tizenkilencedik századi ruhát visel, és mindnyájan idegesen pillantgattok hátra. Úgy látszik, nekünk nem is sikerült, mert többen bámultak meg minket, mint két jelmezes és két vizes tinit szoktak, kivált New Yorkban, ahol a legtöbb utca tele van fura alakokkal.

Elkövettünk minden szabálytalanságot, átfutottunk a piroson, az ÁTMENNI TILOS tábláknál, feltartóztattuk a forgalmat, időnként csak rohantunk eszeveszetten, nem törődünk az autók túlkölésével és fékcsikorgásával, mert még mindig jobb lett volna, ha elgázolnak minket, mint ha visszahurcolnak Leo hurokjába. A gengszterei a nyomunkban lihegték a kínai negyed mocskában, a turistákkal teli olasz környéken, és kis híján elcsíptek minket, amikor egy pillanatra megálltunk a forgalmas Houston Street közepén. Könnyen észre lehetett venni őket régi-módi öltönyeikben. Végül, amikor már azon tűnődtem, meddig bírjuk még, Noor gyorsított, utolérte Bronwynt, és az egyik sarkon berántotta. Hugh meg én követtük, és kis idő múlva Noor ismét elrántotta Bronwynt, ezúttal be egy látszólag véletlenül választott ajtón. Zsúfolt kis bodega volt, ahol sört és némi harapnivalót árusítottak.

Miközben a tulaj valamit kiáltott nekünk, láttuk Leo két fogdmegjét megállás nélkül elfutni a bolt előtt. Azután Noor végiglökdösött minket egy szűk folyosón, be egy ajtón a raktárba, el egy csodálkozó, éppen cigarettaszünetet tartó alkalmazott orra előtt, majd egy újabb ajtón át ki egy kukákkal teli sikátorba. Úgy tetszett, leráztuk őket – legalábbis pillanatnyilag –, és megengedtünk magunknak egy percnyi megállást, hogy kifújjuk magunkat. Bronwyn nem is izzadt, de Noor, Hugh meg én alig kaptunk levegőt.

– Ez aztán gyors volt – dicsérte Noort Bronwyn.

– Aha – tette hozzá Hugh –, szép munka.

– Kösz – mondta Noor. – Nem az első rodeóm.

– Itt egy picit biztonságban leszünk – lihegte Hugh. – Hadd higgyék, hogy régen elmentünk, aztán indulás.

– Meg kell kérdeznem, hová visztek minket – mondtam.

– Igazán szeretném tudni – húzta fel a szemöldökét Noor.

– Az Acre-be – mondta Hugh. – A legközelebbi hurok bejárata nem kellemes, de nincs messze...

Csak bámultam a barátaimat. Részben attól tartottam, soha többet nem látom őket. Vagy, ha mégis, idegenként fognak bánni velem.

És akkor Hugh belebokszolt a karomba.

– Au! Ezt miért kaptam?

– Miért nem szóltál nekünk, hogy mentőakcióra készülsz?

Noor csak bámult ránk.

– Próbáltam – mondtam.

– Nem nagyon! – ellenkezett Bronwyn.

– Nagyon is célozgtattam rá – mentetegetőztem. – De nyilvánvaló volt, hogy senki nem óhajt segíteni nekem.

Hugh már-már ismét megütött.

– Lehet, de muszáj lett volna!

– Sosem engedték volna, hogy egyedül csinálj ilyesmit – mondta Bronwyn, és először most hangzott haragosnak. – Halálosan aggódtunk, amikor nem találtunk! – Fejcsóválva fordult Noor felé. – Tegnap még betegágyban feküdt, bolond fiú. Azt hittük, elrabolták az éjjel!

– Őszintén szólva, nem gondoltam, hogy izgat titeket az eltűnésem – tettem hozzá.

– Jacob! – háborgott Bronwyn. – Azok után, amin átestünk? Ez fáj.

– Mondtam neked, hogy olyan kis nebáncsvirág. – Hugh a fejét csóválta. – Jobb véleményed is lehetne a régi cimboráidról. Istenem.

– Bocs – mentetegetőztem.

– De komolyan.

Noor hozzám hajolt, sűgva kérdezte:

– *Nem barátok?*

– Nem tudom, mit mondjak. – A szívem egyszeriben megtelt. – Igazán örülök, hogy látlak titeket.

– Mi pedig, hogy látunk téged – mondta Bronwyn. Ismét megölelt, aztán Hugh is.

Ekkor pisztolylövés hallatszott a sikátor egyik vége felől, megrémültünk, szétugrottunk, és láttuk, hogy két öltönyös fickó fut felénk.

Hát ennyire sikerült leráznunk őket.

– Gyertek – sürgetett Noor. – A metróban lerázhatjuk őket.

Hármasával vettem lefelé a lépcsőket. Hugh lecsúszott a fémkorlátan. A zsúfolt előcsarnokban csapatokba verődve várakoztak a munkába járók.

– Erre! – kiáltotta Noor, miközben átugrott egy forgókeresztet, és mi követtük.

A peronra értünk, végigfutottunk rajta. Hátranéztem, és láttam Leo embereit, lemaradva, de a nyomunkban. Noor megtorpant, a földre tette a kezét, leugrott a sínek közé, és azt kiabálta, kövessük. Kiabált valamit egy harmadik vonalról is, de a hangja beleveszett a hangosbeszélő hangjába. Nem tehattünk mást, követtük.

– Megölitek magatokat! – kiabálta valaki, és hajlamos voltam egyetérteni vele, de az adott pillanatban még mindig ez látszott a jobb megoldásnak.

Átkeltünk négy sín páron, botladozva a rejtett gödrök és sötétlő sínek közt, amikor rájöttem, hogy Noor nyilván csinálta már ezt, hisz úgy ismeri a várost, mint a tenyerét, és hogy ha valakit ilyen nehéz elcsípni, annak igen nagy tapasztalata lehet a menekülésben. Kíváncsi voltam, miért és mi elől menekül, és nagyon reméltem, amikor megláttam a közeledő szerelvényt, hogy módom lesz még megkérdezni.

A szerelvény kellemetlenül közel volt, amikor Hugh meg én átjutottunk az utolsó sín páron, pillanatonként erősödött a szele és a hangja, és akkor Bronwyn és Noor felhúztak minket a szemben lévő peronra, miközben a szerelvény pokolian csikorgó kerekkel elrobogott.

Pár perc múlva kibocsátotta utasait, és hirtelen ezernyi ember árasztotta el a peront, de végre sikerült befurakodnunk az egyik kocsiba. Lekuporodtunk, hogy kintről ne lássanak minket – a koci majdnem teljesen kiürült –, és az ajtó becsukódott.

– Ajaj – komorodott el hirtelen Bronwyn. – Remélem, ez az izé jó irányba megy...

Noor megkérdezte, hová kellene mennünk, Bronwyn megmondta. Noor szemöldöke felszaladt.

– Ritka mázli – mondta. – Csak egy megállónyira van.

Döbbenetes volt: négyünk közül ő tudta a legkevésbé, mi történik, ám magabiztossága és nyugalma máris irányító erővé vált.

A hangosbeszélő harsogott, majd a szerelvény továbbindult.

– Hogy találtatok meg? – kérdeztem Bronwyntól és Hugh-tól.

– Emma rájött, hogy miben sántikálhatsz, hiszen annyit beszéltél róla. – Hugh Noor felé biccentett, majd így folytatta: – Egyébként örülök, hogy megismerhetlek, Hugh vagyok... – És megszorította Noor kezét.

– Aztán már eléggé könnyű volt téged megtalálnunk – mondta Bronwyn. – És segített a kutya is. Emlékszel Addisonra?

Bólintottam.

– Sharon huroktikumi talpnyalói követték a nyomodat New Yorkig, és Addison orra képes volt a halpiacig vezetni minket – mondta Hugh. – De annál tovább nem volt hajlandó menni.

Hála annak a kiskutyának, gondoltam. Nem tudom, hányszor kockáztatta értünk az életét.

– De ott már könnyen megtaláltunk – folytatta Bronwyn. – A kiabálás miatt.

– Vándorsólyom kisasszony küldött titeket? – kérdeztem.

– Nem – felelte Hugh. – Nem is tud róla.

– Mostanra már biztosan tud – mondta Bronwyn. – Nagyon ért hozzá, hogy tudjon mindent.

– Úgy véltük, ha kettőnél többen jövünk el, az túlzottan nagy figyelmet keltene.

– Sorsot húztunk – mesélte tovább Bronwyn. – Hugh meg jómagam nyertünk. – Hugh-ra pillantott. – Szerinted V. kisasszony dühös lesz, amiért eljöttünk?

Hugh élénken bólogatott.

– Rettenetesen. De büszke is. Ha egy darabban haza tudjuk vinni Jacobot.

– Haza? – kérdezte Noor. – Az hol van?

– Egy Devil's Acre nevű hely Londonban, az 1800-as évek vége felé – válaszolta Hugh. – Mindenesetre azt hívhatjuk a leginkább az otthonunknak.

Noor a homlokát ráncolta.

– Egészen... jól hangzik.

– Kicsit durva, de van bizonyos bája. Annál jobb, mint naponta máshol nyugovóra térni.

Noor kicsit elbizonytalanodott.

– És ott csupa olyanok élnek, mint ti?

– Olyanok, mint *mi* – igazítottam ki.

Nem reagált, de valami megvillant a szemében. Talán kezdett megérni benne a gondolat. *Mi*.

– Ott biztonságban leszel – nyugtatta Bronwyn. – Nem üldöznek majd fegyveresek... helikopterek...

Már helyeselni akartam, aztán eszembe jutott H. figyelmeztetése az ymbrynékről, és amiket Vándorsólyom kisasszony mondott az utolsó beszélgetésünk alkalmával arról, hogy a nagyobb jó érdekében néha szükség van bizonyos áldozatokra. Ilyen áldozat lehet maga Noor is.

– Mi van mindazzal, amit H. szerint tennünk kell? – kérdezte Noor.

Kicsit lehalkította a hangját, mert nem tudta, hogy Bronwyn és Hugh tud-e, tudhat-e erről.

– Miről van szó? – kérdezte Hugh.

– Mielőtt meghalt – válaszoltam –, H. adott némi információt Noorról és az üldözőiről, és azt mondta, meg kell találnunk egy V. nevű nőt.

– V.? Nem ő az az üresvadász, akit nagyapád képezett ki? – kérdezte Bronwyn.

Bronwyn ott volt a jósok hurokjában, amikor V. neve először merült fel. Persze, hogy emlékezett rá.

– Ő az – mondtam. – H. – pontosabban az üresréme – mutatott nekünk egy térképet, és megadott néhány adatot, hogy megtaláljuk...

– H. üresréme? – ámult Bronwyn.

Elővettem a zsebemből a térképet, megmutattam nekik.

– Már nem volt üresrém. Átalakult valami mássá.

– Lidérccé? – kérdezte Hugh. – Az üresréme lidérccé alakulnak. Noor értetlenül nézett rám.

– Azt mondtad, a lidércek az ellenségeink.

– Azok – mondtam. – De H. barátságban volt azzal a bizonyos üressel...

– Ez egyre zavarosabb – értetlenkedett Noor.

– Tudom. Ezért gondolom úgy, hogy velük kell mennünk Devil's Acre-be – mondtam. – Segítségre van szükségünk, és minden különleges, akit ismerek, akiben bízom, ott van.

Hogy ők fognak-e bízni *bennem*, hajlandók lesznek-e segíteni azok után, amit tettem velük, már más kérdés volt. De meg kellett próbálnom. Szükségem volt a barátaimra, nem érdekelt H. figyelmeztetése. Ha Vándorsólyom kisasszony tényleg képes visszaküldeni a megmen-tett lányt politikai okokból – vagy *bármilyen* okból –, akkor nem az a Vándorsólyom kisasszony, akit megismertem. És ha nem tudom Noort biztonságban tartani egy barátokkal teli hurokban, hogyan tud-